

то на общия държавен и народен интерес, против „насилието на природните закони“, против „гибелните импровизации в стопанския и социален живот“³¹.

В периода 1945-1947 г. социалдемокрацията в България пропагандира широко своята крайна цел – изграждане на социалистическо общество. Научният социализъм обаче се отъждествява единствено с трудовете на Маркс, Енгелс и лидерите на Социалистическия интернационал – Плеханов, Жорес, Бауер, Блум. Разграничението от ленинизма е много категорично. „Пред великото историческо дело на пролетариата – призовават лидерите на БРСДП(о) – неговите водачи трябва най-сетне да се освободят от идеологията и тактиката на всякакви нови учения – заместители на научния социализъм на Маркс и Енгелс“³².

Осъществяването на своя идеал БРСДП(о) отлага за неопределено време, поставяйки го в зависимост от степента на социално-икономическо развитие. Определящо е схващането, че установяването на демократични форми на управление е дълъг и сложен процес, защото „корените на демокрацията не могат да извлекат необходимата здравина от почвата на бедност и стопанска разруха“. „Нашият социализъм – се изтъква в декларация, връчена от Кр. Пастухов на съда на 22 юни 1946 г. – е конструктивен, а не разрушителен, защото той няма за задача да социализира глада и нещастията, а той би имал тогава предимство пред сегашното положение, ако би дал нещо по-добро в неопределително време.“ Но по-малко категоричен е Цв. Иванов, главен редактор на в. „Свободен народ“. „Стопанските реформи не трябва да ни връщат назад“ – подчертава той³³.

БРСДП(о) има точно определено схващане по въпроса за пътищата за установяване на социалистически обществени отношения. В своята декларация Кр. Пастухов отбелязва, че марксизмът е преди всичко учение за еволюцията на обществото. Политическата революция според него не е начало, а край на осъществено вече икономическо развитие.

„Като хвърлям поглед назад към изминатия дълъг поли-